

ȚARA MEA DE DINCOLO DE PRUT!

Dumitru OLARU, prof. em. dr. ing.
Facultatea de Mecanică din Iași

Motto:

„Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Sfânta Evanghelie după Matei, XXVII,46)

Vineri, 12 martie 2021 pleca în eternitate Nicolae Dabija. Nu răstignit pe cruce, într-o zi de Vineri, ca Iisus Hristos, ci „răstignit” pe un pat de spital, lipsit de oxigenul dătător de viață. Si era tot într-o zi de Vineri, cu trei zile înainte de începutul postului Sfințelor Paști.... Dureroasă zi de vineri 12 martie, în plină pandemie, cu spitalele umplute până la refuz de bolnavi loviți de năprasnicul virus „SARS-COV-2”. O cumplită ironie a sorții: Luptătorul pentru Neam și Limbă Românească, pentru Unirea Basarabiei cu Tara Mamă, Marele Poet al Neamului Românesc din această frământată felie de Istorie a ultimilor 30 de ani ajunge să nu mai aibă suficient oxigen pentru menținerea funcțiilor vitale. Ca un testament pentru posteritate, Nicolae Dabija ne-a lăsat un memorabil vers din poezia **Țara mea de dincolo de Prut**: “ *Dară dincolo de moarte, țară-a mea,/nu mă părăsi, nu mă lăsa-/când chema-mă-va la Dânsul, Dumnezeu,/ te implor să spui că sunt al tău.*” Maestre, ai fost și rămâi pentru veșnicie al acestei Țări, alături de Eminescu, de Nichita Stănescu, de Octavian Goga, de Grigore Vieru, de Doina și Ion Aldea Teodorovici, de Adrian Păunescu, de mulți alți români pentru care Tara și Neamul au însemnat altar de jertfă!

Septembrie 2009. Simpozionul CUCUTENI 5000 REDIVIVUS se ținea la Iași, în Sala de Conferințe a Facultății de Electrotehnică. A fost prima întâlnire cu oaspeții veniți de la Chișinău printre care se afla maestrul Nicolae Dabija, academicianul Eugeniu Grebenicov, prorectorul Valerian Dorogan, profesorul Valeriu Dulgheru și alți colegi din partea stângă a Prutului. Eram oarecum la curent de amploarea mișcării unioniste din Basarabia, de poziția fermă a maestrului Dabija față de re-unirea cu Țara Mamă, față de Limba Română, atât în editorialele din Literatura și Arta pe care o conducea de 35 de ani, cât și din discursurile ținute la numeroasele manifestări publice în frământații ani de după 1989.

Flancat de Academicianul Eugeniu Grebenicov și de prorectorul Valerian Dorogan, maestrul Nicolae Dabija și-a început discursul cu câteva fraze memorabile: *„Dragi prieteni, compar de fiecare data sosirea mea la Iași, **cu un pelerinaj de locuri sfinte**. De ce ? Pentru că aici a scris psalmii săi Dosoftei, aici a scris Varlaam Cazania lui, aici a gândit Asachi, aici a visat Alecsandri, aici a visat Eminescu, aici are loc simpozionul Cucuteni 5000. **Aici am venit și noi, cei de la Chișinău, care nu ne simțim deloc ca acasă, suntem acasă la noi!** Ce este semnificativ e faptul că s-au întâlnit, într-un fel, cele doua capitale ale Moldovei pe care, noi știm că una este temporară și să sperăm că într-un viitor, **între noi și voi nu vor mai fi granițe**. Așa cum Dumnezeu a făcut lumea și a făcut pentru că vorbim astăzi despre Cucuteni 5000, a făcut aceeași*

cultură, aceeași civilizație Cucuteni, fără să se gândească că la Prut ar trebui, în concepția unor istorici, să se oprească această civilizație și dincolo de Prut, să înceapă altceva. **Iată că suntem aceeași!**"

Nici o altă exprimare nu se potrivește mai bine unității de Neam și Țară ca aceste cuvinte memorabile: **Aici am venit si noi, cei de la Chișinău, care nu ne simțim deloc ca acasă, suntem acasă la noi!**

Si a mai rostit maestrul Nicolae Dabija un alt adevăr: „A spus Mircea Snegur in parlamentul României „să ne ținem de neamuri”, dar eu nu cred ca suntem neamuri, vă rog sa mă iertați că spun acest lucru, **noi nu suntem rude**. Pentru că a venit un demnitar de la București la Chișinău si a spus “Salut sora României, Republica Moldova” si eu l-am întrebat ”**Spuneți-mi vă rog, cum poate fi cineva soră cu mama ei?**”. Noi nu suntem rude, noi suntem aceeași, acest lucru trebuie sa-l afle si cei de la București, **ca noi nu suntem rude, noi cu romanii suntem aceeași, suntem același neam.**”

În ianuarie 2009 plecase în eternitate marele patriot, scriitorul Grigore Vieru și am dorit ca, prin doi crini așezați pe masa la care urma să se instaleze prezidiul Simpozionului în care era, în mod firesc, maestrul Nicolae Dabija, să subliniez prezența simbolică în sală a celor doi luceferi ai spiritualității românești: Mihai Eminescu și Grigore Vieru, ambii născuți în Moldova, unul la Ipotești și celălalt la vreo 70 Km distanță, pe malul stâng al Prutului, la Pererița. Nimeni nu bănuia atunci că la Simpozionul CUCUTENI 5000 din toamna anului 2021 „cel de-al treilea crin” va întregi un buchet nemuritor de spiritualitate românească pură.

Oricând, și mai ales în vremuri de cumpănă, raportarea la valorile spirituale perene ale Neamului, presupunând identificarea, cunoașterea, recunoașterea și asumarea acestora, primește semnificații adânci, ontologice și gnoseologice, atât pentru ființele individuale, cât și pentru ființa colectivă a Neamului; căci aceste valori devin exemplare, fiind mărturie, argument și imbold întru devenirea ființei sub semnul verticalității solare. Și Nicolae Dabija rămâne pentru noi **valoare spirituală perenă a Neamului Românesc**.